

Nº12

ATODANGOS

LAURYNOS STUOKOS-GUCEVIČIAUS
GIMNAZIJOS LAIKRAŠTIS

EVELINOS KALESNYKAITĖS DAILĖS DARBAI

**Nei viena žiema nesitęsia amžinai, o
po jos visada ateina pavasaris.**

Evelina Kalesnykaitė, I Ib

Redaktorės žodis

Štai ir paskutinis šių mokslo metų numeris! „Atodangos“ buvo su Jumis svarbiausiomis gimnazijai progomis, džiuginome nuotraukomis, naujienomis bei pastebėjimais. Liejome devynis prakaitus ir tikimės, kad ne veltui. Šiame numeryje skaitysite apie renginius, vykusius Spaudos atgavimo, kalbos ir knygų dieni, gimnazijos dešimtmetį ir... daugiau neatskleisiu, pamatysite patys. 12 numeris – pavasariškas ir gaivus, todėl užsikrėskite šia gaiva, atsiplėškite nuo ekranų ir pažiūrėkite pro langą! Atsiverkite pasauliui, neužsibarikaduokite nuo jo sienomis, kad ir kaip rankos kiltų prie plytų.

Grupės nariai: Ieva Jankauskaitė IIb,
Brigita Sližauskaitė IIb,
Meda Gujytė, IIIc kl.

Maketavimo darbus atliko: Ieva Jankauskaitė IIb.

Dailės darbai Evelinos Kalesnykaitės, IIb kl.

GRAŽIAUSIAS MŪŠIS

Balandžio 28 dieną gimnazijos aktų salėje vyko I klasių mokinių Protmūšis, skirtas artėjančiai Spaudos atgavimo, kalbos ir knygų dieni. Smagiai prisistačiusios- Nykštukai (Ia), Komanda (Ib), Kirtis (Ic), Lietuvninkai (Id) - klasių komandos visą mūšį įnirtingai kovėsi įveikdamos pateiktas užduotis. O jų buvo nemažai ir įvairių: reikėjo ir istorijos žinių, ir atminties galias, išradingumą pasitelkti, kad sėkmingai būtų įveiktos... Smagiausia buvo, kai reikėjo atpažinti patogiai salėje įsikūrusius gimnazijos svečius - rašytojus, poetus (buvo pateiktos jų fotografijos).

Šį mūšį laimėjo Ia klasės atstovai, matyt, sūreliai „Nykštukas“ puikiai veikia atmintį ir gerina mąstymą. Labai susikaupe kovėsi ir II vietos laimėtojai Ic, III - Id, IV - Ib klasių mokiniai.

Dėkojame bibliotekos vedėjai Ingai, IIIc klasės mokiniams Auksei, Justinai, Ruslanui už pagalbą organizuojant renginį. Džiaugiamės, kad mokiniai pateikė pasiūlymų, kaip organizuoti kitą žaidimą, kad būtų dar įdomiau, kad Id klasės komanda buvo pasipuošusi tautine emblema, kad skirstėmės kaip nugalėtojai.

Edita Rutkauskienė, lietuvių kalbos mokytoja metodininkė

LITERATŪRINĖ—MUKINĖ LIETUVIŲ KALBOS PAMOKA „TĖVIŠKĖS PADANGĖJE“

Penktadienio rytas. Koridoriuose bruzda ankstyvi mokiniai. Tarp jų įsimašo tautiniais drabužiais apsirengę vaikinai, ilgais liaudiškais sijonais švysčioja merginos. Gal čia penktadienio be uniformos apranga? Ne. Čia penktadienio netradicinė lietuvių kalbos pamoka, skirta mūsų kraštiečiui, rašytojui išeiviui Ignui Seiniui paminėti. Vadovaujami lietuvių kalbos mokytojų Elvyros Lipeikytės ir Rasos Martinaitienės mes, gimnazijos IIB ir IIC kl. mokiniai, surengėme gražią, Jurbūnų sodyba dvelkiančią literatūrinę - muzikinę kompoziciją „Tėviškės padangėje“.

Iki puikaus vaizdo teko iš peties paplušėti. Skaitovai vaikinai mokėsi išraiškingai papasakoti Igno Seiniaus prisiminimų knygos „Tėviškės padangėje“ žaismingas istorijas:

„Auksas dega ir gęsta“, „Sniego senis žengia pro duris“, „Filosofija ant kopūsto galvos“, „Sužinau, kad buvo Lietuva“, dailininkai šias istorijas iliustravo, dainininkai lavino balsus, mokydamiesi seniau Sirvintų krašte skambėjusių liaudiškų dainų, pora merginų gamino malūną, nukeliantį į Kuprelio miltų pilnas dirbtuves, vaikinai rankas miklino darydami tvorėlę, dar viena grupelė rengė pateiktis apie Igną Seinių ir jo gyvenimą tarp Lietuvos ir Švedijos. Bendromis jėgomis sukūrėme vaizdą, mielą tiek akiai, tiek širdžiai. Pamokos pabaigoje, kad visi gautume už atliktą darbą kuo geresnį pažymį, atlikome testą, įsiverdinome patys ir įvertinome dirbusius draugus.

Kaip visada, tokios netradicinės pamokos gilina mūsų lietuvių kalbos ir literatūros žinias, primena istoriją bei leidžia pasireikšti kūrybiškumui. Kuo daugiau dienų išaušta, paliekant pabodusius suolus, tuo įdomesnis gyvenimas verda gimnazijoje.

Norėtusi pasidžiaugti, kad šią mūsų pamoką stebėjo IIB kl. mokinės Linos S. mama. Dėkojame Linai, pakvietusiai mamą atvykti.

Ieva Jankauskaitė, IIB kl.

KĄ SLEPIA GIMNAZIJOS SIENOS?

Pamenu, su kokiomis mintimis žengiau į gimnaziją. Pamenu ir tai, kaip rugsėjo pirmąją kopiau laiptelis po laiptelio vestibulio link, o iš tiesų troškau tik bėgti tolyn nuo šitos keistos vietos. Tolyne nuo galimų sunkumų, didesnio krūvio, ateities pasirinkimų, niūrių, neišsimiegojusių žvilgsnių, tolyn nuo laisvę varžančio uniforminio švarko. Mano manymu, kiekvienas šiek tiek bijome naujos vietos, prie kurios teks prisirišti ilgam. O Jūs pamenate savo pirmą dieną gimnazijoje? Juk neįmanoma to pamiršti. Kiekvienas naujas etapas įstringa ilgam. Tai neįkainojamas įspūdžių lobynas.

Per mano dar visai trumpą gyvenimą Lauryno Stuokos-Gucevičiaus gimnazijos bendruomenėje buvo visko: ir nesutramdomo juoko, ir šiltų šypsenų, nuoširdžių ašarų, pikty akibrokštų, įvairiausių barnių ir vėl paliaubų... Buvo ir dusinančiai tvankių dienų, buvo ir dienų, kai atrodė, jog kalnus nuversi. Gyvenimas juk nebūna vien baltas ar juodas. Gyvenimas prilygsta zebrai, kiekvieno valiai parinkta nuspręsti, koks jis bus: juodai baltas ar baltai juodas. Šie metai mūsų gimnazijoje buvo ypatingai įsimintini, kupini naujų įspūdžių, netikėtumų, kitokių iššūkių ir sprendimų. Jie tikrai buvo kitokie - tai pripažinti gali kiekvienas. Žinoma, būtų puiku išdegti kai kurias ne tokias linksmas akimirkas, susiraukusius žmonių veidus, kelias nugirstas frazes, kelis ištartus žodžius, neapgalvotus poelgius. Kartais norėtusi viską ištrinti ir pradėti iš naujo, bet taip juk niekuomet nebūna. Gal ir gerai. Juk pamoka lieka visam gyvenimui. Prisiminimai irgi. Ir visai nesvarbu, kokie jie atrodo šiuo metu, kažkada jie taps šilčiausiais prisiminimais, kuriuos saugos mokyklinis suolas. Gimnazijos pastato sienose glūdi istorijos, paslaptys, įvairios emocijos, prisiminimai - kiekvienas iš mūsų atsinešam savo indėlį. Viso to gėrio mūsų gimnazijoje tiek daug, jog sienos rūsyje pradeda pelyti. Kiekvienas paliekam šokią tokią savo pėdą gimnazijos grindinyje. Visa tai gali nugrimzti kur nors giliai į slapčiausias mūsų atminties kerteles, tačiau juk niekuomet jų neištrinsi, niekuomet nepakeisi to, kas buvo. Liks užšaldyta fotografijoje, išliks užkoduota kvapuose, jutimuose, įrašuose.

Gimnazijoje patyriau daug naujų dalykų. Vienas jų - kad ir gėris turi turėti kumščius. Čia nėra laiko verkšlenti, tinginiuoti ir patogiai sėdėti savo komforto zonoje. Jei tu pats nesistengsi - niekas kitas už tave nieko nepadarys. Reikia įgauti drąsos perlipti save. Drąsa leidžia gyvenimui neprabėgti veltui. Gimnazijoje pamilau pauzes, supratau akimirkos vertę. Gyvenimas verda kosminiu greičiu, o traukinys vėluojančių juk nelaukia. Diena iš dienos pripratau, netyčiomis savo dienos ritmui suteikiau disciplinos - neišvengiamai pradėjau planuoti laiką. Įvykių sukury suvokiau, koks svarbus mano vaidmuo šioje bendruomenėje ir koks svarbus bendruomenės vaidmuo mano gyvenime. Norom nenorom tapau viso to dalimi ir nė pati nepajutau, kada tai nutiko. Svarbiausi dalykai gyvenime nutinka netikėtai, užtenka paprasčiausios akimirkos. Akimirka gali ir pasaulį aukštyn kojomis apversti. O kiek trunka toji akimirka, kai visai nepastebi, kur prasme go du mėnesiai? Šaunu yra įžvelgti tą vieną šiltą akimirką, kai aplink gali būti marios ne tokių šiltų. Menas yra išmokyti gyventi su visais tais prisiminimais, emocijų sklidinomis akimirkomis, įvairiausiomis ir kartais ne visai džiugiomis patirtimis. Tačiau to ir mokomės mes, kad mokėtume gyventi.

Jūs susimąstote, koks gyvenimas būtų, jei nebūtų to pirmojo karto gimnazijoje ir visų kitų kartų po to? Kiek reikšmingų akimirkų būtų prarasta? Ar būtų ten, kur esat dabar, su tais, su kuriais esat, darytumėt tai, ką būtent dabar darot?

Brigita Sližauskaitė, IIB kl.

GERIAUSIAS PASAULYJE RAŠINYS

Prieš keletą dienų per pasaulį nusirito nuostabos banga. Įvertinę vienos JAV studentės rašinį, jį priimti nusprendė visi prestižiškiausi JAV universitetai. Žinoma, Lietuvos ir JAV švietimo sistemos skiriasi. Žinoma, jos baigiamųjų balai yra puikūs, tačiau sutikite, įdomu žvilgtelti į tai, ką greta akademinių pasiekimų vertina geriausi pasaulio universitetai.

Stojantieji turi galimybę savo paraišką papildyti rašiniu viena iš kelių duotų temų. Merginos pasirinktą pateiksime prieš rašinio pradžią, tačiau Stanfordo universiteto puslapyje visoms temoms keliami tie patys bendrieji reikalavimai:

Skaitydami jūsų rašinį, norime išgirsti tikrąjį jūsų balsą. Rašykite tokius rašinius, kurie atskleidžia jūsų asmenybę, duokite konkrečių pavyzdžių ir rašykite jums būdinga maniera. <...> Savo mokytojų, tėvų ir draugų paklauskite, ar jūsų rašinio tonas ir yra tikrasis jūsų balsas. Jei jus geriausiai pažįstantys žmonės nepatikės, kad rašinys atspindi jūsų asmenybės esmę, greičiausiai ir mes nesugebėsime pamatyti, kuo esate ypatingas (-a)

Gal ir nenuostabu, kad geriausi pasaulio universitetai vertina individualumą, savitą ir drąsų balsą, ieško atvirų ir laisvai mąstančių asmenybių, turinčių ką pasakyti. Kartu tai iššūkis mūsų mokiniams, neabejotinai turėsiantiems rasti savo vietą po saule. Šiuo požiūriu nesenai atliktų LLTI tyrimų išvados nuteikia liūdnai. Vis slapstomės už trafaretinių frazių, standartinių įžanginių ir iki skausmo banalių baigiamųjų sakinių, tačiau šiandien ne apie tai.

Gavę *Brittany Stinson* sutikimą, dalijamės jos rašinio vertimu į lietuvių kalbą

Idėja rašiniui:

Kai kurių mokinių patirtis, tapatybė, interesai ar talentai yra tokie svarbūs, kad jie galvoja, jog nepapasakojus apie juos, iki galo nebus atskleista jų asmenybė. Jei atpažinote save, kviečiame pasidalyti savo istorija.

Išsilaisvinusi iš mamos glėbio, pasileidau kaip pasiutusi. Mosikavau rankomis, o savo putliomis kojytėmis tarsi vijausi save pačią. Taip, tai aš – sužvėrėjusi dvimetė, siaučianti „Costco“ prekybos centre šeštadienio rytą. Mamos akys iššoko ant kaktos pamačius, kaip į šalį sviedžiu savo *churro*. Cukraus ir cinamono raketa elegantiškai sklendė oru, o aš šėlau toliau. Tekina pasileidau tarp lentynų, užkraginusi galvą su pagarbia baime žvelgiau į didžiules gaminių pakuotes, tartum bokštai stūksančias viršum manęs. Mane užvaldė nuostaba, norėjosi viską liesti ir ragauti, kišti galvą į pramoninius šaldytuvus ir išnaršyti kiekvieną plyšėlį. Buvau konkistadoras, tačiau užuot ieškojusi El Dorado, žvalgiausi tarp lentynų, ieškodama nemokamų mėginukų. Mamai nespėjus vėl pasodinti manęs į pirkinių vežimėlį, jau buvau spėjusi įkopti į pliušinių žaislų kalną ir žvilgsniu apmesti prieš mano akis atsivėrusius plotus – „Costco“ karalystę.

„Costco“ prekybos centrai, liūdnai pagarsėję savo milžiniškomis porcijomis ir dešrainių komplektais už dolerį penkiasdešimt, stovi pačioje vartotojiškos visuomenės kalno viršūnėje. Nuo to momento, kai mama pradėjo vežiotis mane pirkinių vežimėlyje, iki pat tos dienos, kai pakankamai paaugau, kad galėčiau pasiekti taip trokštamus padėklus su nemokamais mėginukais, „Costco“ nuolat ir be pertrūkio dalyvavo mano gyvenime. Būdama patyrusi „Costco“ klientė, vinguriuoju tarp lentynų kone visu svoriu užgulusi prekėmis kupantį vežimėlį, kurio nežmoniškas dydis yra visiškai priešingybė trapiai mano figūrai. Bėgant laikui įpratau stebėti kitus pirkėjus, pūškuojančius su vežimėliais, iki viršaus prikrautais šaldytų tortilių, sūrio kamuoliukų, dėžučių ledų ir svorio reguliavimo papildų. Klaidžiodama tarp lentynų turėjau gražaus laiko pagalvoti. Kas, po galais, perka pusantro kilogramo grietinės? Kuo ekologiškas jogurtas geresnis už įprastinį? „Costco“ stovi mano nežaboto smalsumo kelio pradžioje.

Kimšdama privalomąjį dešrainį, tikrai negalvojau apie „beprotiškai gardžią jautieną“, kurią taip giria „Costco“. Vietoj to mažčiau apie galybes ir begalybes, pačius netikėčiausius grietinės indelio panaudojimo būdus, kryčio kampą tam indeliui leidžiantis nuo dvidešimt keturių metrų aukščio lentynos arba svarsčiau, kas būtų, jei jis pradėtų slysti nuo perdžiūvusios septyniolikosmetės greitai stumiamo pirkinių vežimėlio viršaus. Galvodama apie tai, kad jei jau egzistuoja kilograminio dydžio „Nutella“ stiklainis, kėliau klausimą, ar tikrai pasižymime laisva valia, ir pastebėjau savyje filosofės gyslę. Žiūrėdama į kitą pirkėją, neabejotinai nieko nenučiuokiančią apie inertinės jėgos veikimą, pamačiau, kaip žiauriai veikia fizika. Ji vis stūmė ir stūmė pirkinių perpildytą vežimėlį link nuožulnios rampos, kol galiausiai jo nebesuvaldė, ir vežimėlis pasileido žemyn kartu su penkiasdešimt dviejų colių įstrižainės televizoriumi ir su visais kitais pirkimais rėžėsi į betoninę koloną.

Pirkau kalėdinio rūkyto kumpio, kvėpiančio ažuolu ir neišvengiamai privedusio prie pokalbio su tėčiu apie septintąjį JAV prezidentą lydėjusias kontroversijas. Neabejoju Senojo Ažuolo įsitikinimų tvirtumu – savo tikslų jis siekė nuosekliai ir su užsispyrimu (tikrai žaviuosi šiomis savybėmis), tačiau jo moralė buvo gan skystoka. Tiek man, tiek tėčiui labiau prie širdies buvo minkšta ir švelni jautiena, nei senasis *Prezidentas*.

Savo tyrinėjimo įgūdžius, kuriuos poliruote nupoliravo „Costco“, pritaikiau ir intelektualinėje srityje. Lygiai taip pat, kai susidomėjusi skanavau jautienos ir vištienos padažą ar šokoladinius triufelius, gilinausi į istorijos, šokio ar biologijos paslaptis ir siekiau vis to paties tikslo. Tobulai pripildytą vežimėlio, kupino teorinių žinių ir pačių neįtikėtiniausių ir rimčiausių dalykų. Sužinojau, su kuo valgoma matematika, bėgimas, koks yra mokslinių tyrinėjimų skonis. Visa tai – patys mėgstamiausi mano dalykai. Stumdama vežimėlį darau tai, ko bijausi, – gerte sugeriu viską, kas sudėta sandėlyje, kurį vadiname pasauliu. Ne tiek svarbu kas tai – „oro joga“, juodųjų skylių radiacijos skaičiavimas, naudojant astronomams skirtą programinę įrangą, ar šokis prieš šimtus žmonių - išbandau viską, kas kelia bent menkiausią susidomėjimą.

Mano asmenybės esmę nusako nepasotinamas noras pažinti. Tyrinėti tai, kas atrodo beprotiška. „Costco“ duoda peno ir kursto mano smalsumą molekuliniam lygmenyje. Manyje užkoduotas noras nerti nežinomybėn, todėl negaliu susitaikyti su duotybėmis, klausiu „kodėl“ ir skalpeliu pjaustau „kaip“. Esu gyva ne maistu, o atradimais.

„Vyturio“ leidyklos redaktorius, Arūnas Šileris

GINNAZIJA -

METŲ!

Gimnazija vykdo pagrindinio ugdymo antrosios dalies vidurinio ugdymo, pritaikytą antros dalies pagrindinio ugdymo programą, neformaliojo švietimo ir B kategorijos kelių transporto priemonių vairavimo mokymo programas. Esame ta mokykla, kurioje reikalui esant, vykdomi konstitucijos ir valstybinės kalbos egzaminai.

Bendruomeniškumo didinimas – 2015m. gimnazijos veiklos prioritetas. 2016 metų vasario 8-12 dienomis vykusio išorės vertinimo išvadų projekte nurodyta, kad „iš pokalbių su administracija mokytojais, ūkio dalies darbuotojais, galima teigti, kad pastaraisiais metais pastebimi teigiami pokyčiai telkiant bendruomenę: vis didesnė dalis bendruomenės narių jaučiasi ramūs, saugūs, susitelkę bendriems tikslams. Ugdymo įstaigoje vyrauja pozityvus požiūris į žmones ir jų veiklą“.

Viena iš gimnazijos atvirumo visuomenei formų yra gausus informacijos internetinis puslapis www.lsg.lt, taip pat gimnazijos Facebook paskyra, laikraštis „Atodangos“. Gimnazijos laikraštyje spausdinami mokinių poezijos ir prozos kūriniai, interviu su gimnazijos bendruomenės nariais, analizuojami bendruomenei aktualūs klausimai.

Gimnazijoje visada laukiami ir svetingai sutinkami buvę mokytojai ir mokiniai. 2015-03-19 buvusios lietuvių kalbos mokytojos J. Martinaitienė ir D. Miliukienė atvyko į Gimnaziją paminėti kraštiečio mokytojo ir rašytojo Viktoro Alekno 100-ąjį jubiliejų, vedė pamokas gimnazistams. Palydint 2015 metus mokytojai – senjorai pakviesti į Adventinę popietę. Gimnazistams motyvaciją mokytis skatino susitikimai su buvusiais gimnazijos mokiniais: verslo vadybos konsultantu A. Vietrinu, ortopedu-techniku G. Simonian, „Eksmos“ įmonių grupės valdybos pirmininku R. Kraujaliu, SEB paslaugų teikimo centro apskaitos specialiste G. Bernotaite ir kt. Buvusių mokinių sėkmės istorijos nuteikia gimnazistus kryptingai siekti tikslų.

Gegužės – birželio mėn. gimnazijos vadovų ir Metodinės tarybos iniciatyva vyko susitikimai su būsimaisiais gimnazijos pirmokais – „Atžalyno“ progimnazijos mokiniais bei jų tėvais. Mokiniai ir jų tėvai supažindinti su pagrindinio ugdymo II dalies programos reikalavimais ir nuostatomis, su gimnazijos tvarka. Abipusis pasitikėjimas dviejų mokyklų vadovų ir pedagogų, pagalbos mokiniui specialistų lygmeniu padeda sklandžiau tęsti pagrindinio ugdymo programą gimnazijoje.

Patobulinta vairavimo mokymo gimnazijoje tvarka, suteikiant galimybę mokytis vairavimo gimnazijoje tik mo-

tyvuotiems, gerai besimokantiems, gerai pamokas gimnazijoje lankantiems mokiniams.

Gimnazijoje sukurta aiški bendruomenės narių skatinimo sistema. Geriausi, aktyviausi bendruomenės nariai kasmet pagerbiami per Gimnazijos dieną. Naudojami ir kiti skatinimo būdai – pagyrimai, padėkos, atminimo dovanos, išvykos. 2015m. rugsėjo mėn. organizuota gimnazijos pirmūnų išvyka į Nidą.

Aktyvus gimnazijos bendruomenės dalyvavimas miesto ir rajono renginiuose, pakankamai aukšta informavimo apie gimnazijos renginius kultūra. Gimnazijos bendruomenė rūpinasi savo tradicijų puoselėjimu, yra atvira ir svetinga. Kryptingi ryšiai su socialiniais partneriais, dalyvavimas projektuose padeda kurti palankią ugdomąją aplinką, turtinta ir aktyvina mokinių formalųjį ugdymą bei neformalųjį švietimą.

SUSIPAŽINKIME SU METŲ MOKINIO IR MOKYTOJO RINKIMŲ NUGALĖTOJAI

Kaip metų mokinė Meda Gujytė gavo nelengvą užduotį—apklausti save bei likimo draugą Arvydą Golcą. Pasmalsaukime, kaip jai pavyko atlikti savo misiją.

PAKLAUSIKIME A. GOLCO...

Mokytojau, sveikinu Jus, gimnazijos Metų Mokytoją. Smagu, kad daugeliui mokinių esate reikalingas ir įdomus. Ar Jums svarbūs rinkimų rezultatai?

Tokių rezultatų nesitikėjau, džiaugiuosi, kad gimnazijoje dirbdamas tris dienas per savaitę sulaukiau tokio bendruomenės dėmesio. Matyt, mano darbas yra vertinamas.

Kuris jausmas geresnis : pagauti didelę žuvį ar tapti Metų mokytoju?

Šie jausmai nepalyginami. Kiek esu didelių žuvų sugavęs, kiek dar sugausiu. Yra žvejų posakis: diena, praleista žūklaujant, išbraukiama iš gyvenimo. Metų mokytojo nominacija suteikia galimybę pasidžiaugti savo veikla, padarytais darbais.

Kaip, būdamas mokinys, įsivaizdavote savo ateitį?

Buvau geras mokinys ir žinojau, kad būsiu mokytojas. Pasirinkęs šią profesiją niekada nesigailėjau ir džiaugiuosi, kad dirbu su mokiniais. Tokią ateitį mačiau, tokia dabartis mane žavi.

Koks įsimintiniausias Jūsų gyvenimo įvykis?

Dvi dienos mano gyvenime nepakartojamos ir ypatingos – tai mano dviejų sūnų gimtadieniai.

PAKLAUSKIME MANĘS...

Koks jausmas tapus metų mokine 2016?

Tiesą pasakius – nesitikėjau, bet jausmas nuostabus. Nemaniau, kad būsiu išrinkta. Galvojau pabandyti sudalyvauti ir jei nepavyks, bandysiu vėl kitais metais, nes tradiciškai kiekvienais metais nugalė abiturientas. Labai džiaugiuosi, kad yra žmonių, kurie mane palaiko, tiki ir pasitiki manimi. Nuoširdus AČIŲ visiems, kurie palaikė ir už mane balsavo.

Koks tavo įsimintiniausias šių metų įvykis?

Labiausiai man įsiminė šimtadienio organizavimas ir pats renginys. Kai visų klasių vienuoliktokai susibūrė į vieną vietą ir padarė tai, kas pradžioje atrodė neįmanoma.

Kokia tavo didžiausia svajonė?

Pabaigus mokyklą svajoju įstoti į Kaune esantį Lietuvos sveikatos mokslų universitetą. Mano pati didžiausia svajonė - būti gera odontologe.

Meda Gujytė, IIIc kl.

